

L'aula d'acollida: Un espai d'integració i d'enriquiment cultural

Ara fa dos cursos que, juntament amb la Laura Vendrell, som al capdavant de l'aula d'acollida de l'escola.

La nostra aula és una aula especial. Aquests alumnes passen per un període de dol per la pèrdua de tot allò que han deixat en el seu país. Altres inicien una nova vida plens d'il·lusió. Nens, nenes, nois i noies que han deixat enrere unes escoles i un sistema educatiu molt diferent al nostre i que ara hem d'ajudar-los a integrar-se al més ràpid possible en el nostre.

Sempre hem sentit dir que a l'escola hi venim per aprendre. Aquesta afirmació jo us asseguro que és del tot certa. Jo estic aprenent com és de difícil per a un xinès escriure d'esquerra a dreta, separar consonants o vocals (ja que ells no ho fan). En xinès una mateixa síl·laba té de 50 a 100 caràcters, que cada síl·laba es pot pronunciar en quatre tons diferents i té significats diferents segons el to ("ma" vol dir mama o cavall).

També estic aprenent que per a un àrab escriure d'esquerra a dreta també suposa una gran dificultat igual que fer servir les majúscules. Em sorprèn que en la llengua àrab algunes consonants no les tenen, com són: la p, la x, la ll, la ny i que els costa moltíssim l'aprenentatge de les vocals.

Durant aquests dos cursos, he pogut detectar un sentiment que mai havia sentit al llarg de la meua carrera professional, i és l'adoració que alguns d'aquests alumnes tenen cap al seu professor. Això es detecta mirant-los als ulls, amb el seu somriure, amb la seva llàgrima... ja que moltes vegades aquests signes són el primer llenguatge que tenim per comunicar-nos fins que comencen a dir alguna paraula en català.



M. Àngels Ribera
 Professora de l'aula d'acollida

Tot comença a casa

"...és a casa on cal posar els fonaments sobre els quals, després, es podrà edificar d'una manera sòlida i equilibrada..."

Quan les coses no van com voldríem tendim a convertir-nos en actius mecanismes centrifugadors de culpes. El destí de les responsabilitats pot ser el veí o el primer que se'ns posi al davant. I, quan no sabem a qui donar-les, toca el rebre a les institucions o a la societat, que es converteix, així, en boc expiatori de tots els pecats del món. Un dels debats que avui hi ha damunt de moltes taules —de casa o de conselleria— és el de l'educació dels nois i noies de secundària, aquesta edat difícil. Això és especialment significatiu en un moment en què l'educació secundària té un prestigi més aviat minso i en què el més fàcil és criticar el sistema educatiu de torn. "Abans sí que hi havia nivell...", diuen. Moltes vegades, però, no ens adonem que la tasca de l'educació és responsabilitat compartida. És evident que l'Escola (com a institució, en majúscules) i Família es complementen i han de treballar en equip. Però és a casa on cal posar els fonaments sobre els quals, després, es podrà edificar d'una manera sòlida i equilibrada. No podem deixar, però, que el mestre, el professor es converteixin, cada dia més, en un mecànic al qual es confia tenir cura del bon funcionament del noi mentre els pares treballen. Ell sabrà en quin moment caldrà introduir cada coneixement i cada norma de

comportament en la seva justa mesura, com qui canvia l'oli i les bugies, de cara a aconseguir un producte final que sigui competitiu. Quan les coses es plantegen d'aquesta manera, el més normal, però, és que falli el motor. Mancances afectives o de qualsevol tipus dels primers anys de vida —o del dia a dia— possiblement es manifestin en l'adolescència de moltes formes diferents, totes elles igual de preocupants. Aleshores és el sistema educatiu el que falla, exigim responsabilitats a profes i governants per tal que ens solucionin el problema. És evident que la legislació ha de contribuir, i contribueix de manera decisiva, en el millor o pitjor funcionament de l'Educació (també en majúscules) però els sistemes educatius no són millors ni pitjors sinó conseqüència de la realitat de cada època i, per tant, la millor possibilitat. En cap moment la legislació pot —ni ha de voler— substituir l'acció de la família en una actitud més pròpia de règims totalitaris de terres llunyanes. Ans al contrari, cal esperar de governants les eines que facilitin que les famílies puguin conciliar el treball amb la vida familiar.



Joan Orriols
 Pare d'alumnes de l'Escola

Aprendre fora de l'escola

Hi ha qui diu que els infants i adolescents d'avui van estressats i tenen poc temps. Però un simple cop d'ull a les estadístiques sobre el nombre d'hores que passen davant la televisió desmunta aquesta teoria. Tenen temps i un ventall amplíssim de possibilitats per ocupar-lo. Per això cal tenir criteri per, conjuntament amb la família, decidir com invertir les hores. Alguns les dediquen a matar marcians, a fer coneixences virtuals en un xat o a empassar-se el que facin a la televisió. Mai com ara hem tingut a l'abast tanta oferta d'oci. Convé una bona dosi de tossuderia i de rigor per saber triar i no deixar-se arrossegar pel corrent d'unes modes i costums socials dictats per interessos comercials.

Molts continuem convençuts que el més saludable i profitós per a infants i joves és dedicar temps a activitats que complementin la seva formació. Perquè hi ha coses que no s'aprenen a l'escola ni a casa. Hàbits, valors, inquietuds, experiències, vivències, maneres d'organitzar-se que no formen part dels programes educatius de l'escola. Mestres i pedagogs diran que a les aules també es forma en valors i actituds. No només s'hi aprèn matemàtiques i català, certament. Però l'escola no té les eines, ni les condicions, ni els recursos, ni el temps per oferir aquest "plus educatiu".

Algú va batejar com a "educació no formal" la que proporcionen els escoltes, esplais i entitats. Una expressió desafortunada (no formal sona com poc responsable), però ja ens entenem. Moltes generacions han après a estimar la natura, a compartir, a treballar en petit grup, a ser més responsables en agrupaments escoltes o esplais. D'altres s'han decantat per l'esport i han après a autosuperar-se, a marcar-se fites i reptes, a competir en el sentit positiu. Tant uns com altres han de tenir l'acompanyament i el suport de la família, però mai la pressió exagerada ni la imposició.

Del món del lleure i de l'esport, com també de l'aprenentatge de la música i d'activitats artístiques, molts n'han tret, més enllà d'habilitats personals, una vocació de col·laboració, de servei, que conserven en l'edat adulta

que fa que s'involucrin en entitats o associacions i treballin per a la col·lectivitat, des d'algun punt de vista. Si d'infants feien activitats extraescolars, d'adults en fan d'"extralaborals". Participar al teixit associatiu ajuda a adquirir maduresa, a tenir criteri. Fins i tot a ser més lliures per no seguir a ulls clucs el corrent majoritari. En tot cas, si des d'infants tenim un "plus educatiu" fora de l'escola potser no farem un món millor del que vam trobar, com reclamava el fundador de l'escoltisme, però tindrem les eines per intentar-ho. Molt més, segur, que passant hores matant marcians

Joan Piqué

Exalumne, periodista i membre del moviment escolta des de la seva infància

difoprint
PRINT DIGITAL

al centre
de Manresa!!!

Muralla Sant Domènec 9-11
08241 MANRESA
Tel. 93 872 71 66
puntdigital@difoprint.com

SERVEI de COPISTERIA

(fotocòpies B/N i color -
tot tipus d'enquadracions...)

IMPRESSIÓ: DIGITAL · OFFSET

(papereria corporativa - mailings -
catàlegs - displays...)

GRAN FORMAT

(interior/exterior -
expositors - caixes de llum - stands...)

